

ENTER

錦衣行

ล่านักลับ
องครักษ์สังหาร

1

邓智仁 Deng Zhi Ren เขียน
Bou Ptrn แปล

สำนักลับอภิศาสตร์ 1

邓智仁 Deng Zhi Ren เขียน Bou Ptnr แปล

《锦衣行 – 秉刀夜游》Vol.1

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © 邓智仁 Deng Zhi Ren

Thai edition rights under license granted by China South Booky Culture Media Co.,LTD. (中南博集天卷文化传媒有限公司)

Thai translation copyright © 2020 Jamsai Publishing Co., Ltd.,

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2565-9

ภาพประกอบปก 陳俊宏 (CHEN CHUN HONG)

Firsik / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเตอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บั๊ค เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

บทนำ

หญิงไม่มีวันลืมดวงตาคู่นั้น ดวงตาสีดำกระจ่างใสแต่กลับน่าสะพรึงอย่างยิ่ง อีกทั้งความแค้นที่สลัดกลืนอยู่ข้างใน นางมองดูเรือนร่างอรรชรที่นอนลั่นเทาอยู่ได้เดียว สองมือทอดเข้าเอาไว้ ศีรษะซุกอยู่ในสองแขนที่ลั่นรัก นางลอบมองลอดผ่านช่องไปยังด้านนอก

นัยน์ตาดำสนิทคู่นั้นเหมือนมองทะลุผ่านร่างกายของนาง นางได้ยินเสียงหวีดหวิวดังลั่นในหัว สัมผัสเสียงโหยกเหวกโดยรอบกับภาพการเข่นฆ่ารอบด้านล้วนดับไปเหมือนตนเองถูกดึงออกจากห้วงเวลาในตอนนั้น

นางหวนนึกถึงคำคืนที่ครอบครองนางประสบเคราะห์ร้าย รอบด้านก็เป็นการเข่นฆ่าอันโหดร้ายทารุณเหมือนเช่นคืนนี้ เสียงตะโกนร่ำให้สะท้านจนหูแทบหนวก มารดาซ่อนนางกับน้องชายไว้หลังตั้งเตียงอย่างลนลาน หลังสั่งการพวกเขาไม่ว่าอย่างไรก็ห้ามออกมามารดาก็วิ่งออกไปอย่างหวาดกลัวและสิ้นหวัง ยังไม่ถึงปากประตูก็ล้มลงบนพื้น หญิงเพียงมองเห็นประกายดาบเยียบเย็นสายหนึ่งผ่านรอยต่อ

ระหว่างโต๊ะกับม่านเตียงที่ปลิวไสว มือสังหารสีหน้าเย็นชาที่สวมชุดดำ และโลหิตสดที่กระเซ็นใส่กระดาดหน้าต่างสีขาว ขณะนั้นน้องชายที่อยู่ข้างกายนางก็ร้องไห้แงออกมา

นางยื่นมือไปปิดปากของน้องชายท่ามกลางความตื่นสน ดวงตาดำขลับของน้องชายแสดงความหวาดกลัวสุดขีดออกมา เหมือนกับเด็กชายที่ขดตัวลั่นเทาเป็นก้อนอยู่ใต้เตียงต่อหน้านางในยามนี้

แววตานี้เหมือนฟ้าแลบจู่โจมนาง ชูอิงรู้สึกวโลहितทั่วร่าง ไหลย้อนกลับ มือเท้าแข็งทื่อขยับเขยื้อนมิได้

ครั้นข้างศีรษะลั่นเสียงฟัวที่แหลมเล็กจนราวกับเส้นสะเทือนแก้วหูบาดเจ็บได้ ชูอิงก็กลั้นอาการปวดศีรษะแล้วสำรวจจนหลังนี้อย่างรวดเร็ว หลังแน่ใจว่าไม่มีคนอื่นจึงเข้าไปคว้าแขนของเด็กชายเอาไว้แล้วดึงเขาออกมาจากใต้เตียงก่อนหนีไปได้รั้งแล้ว เด็กชายตัวเล็กและเยาว์วัยยิ่งนัก ร่างกายยังเบาและอ่อนนุ่ม แม้กลิ่นอายที่เด็กพึงมีเหมือนน้องชายนางอย่างยิ่ง เมื่อเห็นวามอกหน้าต่างไม่มีคน ชูอิงก็ออกแรงที่ฝ่าเท้าเหยียบบนขอบหน้าต่างไผ่พุ่งไปบนหลังคาบ้านที่อยู่ติดกัน นางกลั้นหายใจวิ่งปราดไปบนหลังคา ปลายเท้าแตะกระเบื้องหลังคาบังเกิดเสียงแปะๆ ที่แผ่วเบาเหมือนฝนตก

ขณะถึงหลังคาบ้านหลังหนึ่งทางใต้ของเมือง ชูอิงก็หยุดฝีเท้า มองดูเด็กชายแวบหนึ่ง นัยน์ตาดำขลับนั้นยังคงนำหวาดผวามาไม่คลาย ชูอิงใช้มือทำท่า 'เสียบเสียง' เด็กชายเผลอปากออกแรงพยักหน้าอย่างฉลาดหลักแหลม

สายตาเฉียบคมของชูอิงกวาดผ่านชอกมุมทุกแห่งของบ้านหลังนี้อย่างรวดเร็ว หลังแน่ใจว่าไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ จึงกระโดดลงไป

รอบด้านมีดสนิท แสงจันทร์สลัวเมฆดำปกคลุม ชูอิงมองเห็น
ในซอกมุมมีห้องเก็บฟืนห้องหนึ่ง จึงจำอ้าวไปหน้าประตูไม้คร่ำคร่า
แล้วผลักประตูเบาๆ เข้าไป นางวางเด็กชายไว้บนกองฟืนตรงซอกมุม
กล่าวเสียงแผ่วเบา

"เจ้าหลบอยู่ที่นี้สักครู่ก่อน อย่าได้ออกไป ประเดี๋ยวข้าจะมาหาเจ้า
อย่าส่งเสียงเด็ดขาด!"

นางกล่าวจบก็ใช้วชิรพิชกับฟืนแห้งอำพรางเด็กชายเอาไว้อย่าง
รวดเร็ว ก่อนหันกายออกจากห้องเก็บฟืน ทะยานกายขึ้นหลังคาอีกครั้ง
แล้ววิ่งทะยานกลับไปยังจวนหลังที่ออกมาเมื่อครู่ การไปมานี้ใช้เวลา
ประมาณครึ่งก้านธูป

ชูอิงกระโดดจากหลังคาสู่ลานกลางแจ้งของเรือน ยามนี้จวน
อันใหญ่โตเปลี่ยนเป็นทะเลเพลิงผืนหนึ่งแล้ว ในเฉลี่ยทางเดินรวมถึง
ทั้งในและนอกประตูล้วนเต็มไปด้วยของคร่ำครึที่สวมใส่เสื้อผ้าหยาบ
รองเท้าทรงสูง พวกเขาต่างเช็ดถูคมอาวุธที่ยังติดเลือดอยู่

จวนที่ผ่านการชะล้างด้วยโลหิต ทุกแห่งนอนระเนระนาดไปด้วย
ซากศพ บ้างติดไฟลุกไหม้ขึ้นเหมือนกับตัวเรือน อากาศปะปนด้วย
กลิ่นไหม้เกรียมของซากศพที่ลุกไหม้และกลิ่นคาวเลือด เปลวไฟไหม
ราวกับกำลังส่งเสียงร้องทรมกลางสายลม

ชูอิงขมวดหัวคิ้วเล็กน้อยพลงสังเกตรอบด้าน เมื่อแน่ใจว่า
ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นเรื่องที่เมื่อครู่นางได้ออกไป จึงรู้สึกสบายใจขึ้นบ้าง
นางยืนนิ่งอยู่กึ่งกลางลานกลางแจ้ง มองดูเปลวไฟที่พวยพุ่งสูงขึ้นฟ้า
แล้วตะโกนส่งเสียงเย็นชา "ถอย!"

องค์กรลับในเรือนต่างออกจากจวนที่กำลังลุกไหม้หลังนี้

ไม่กี่ชั่วยามก่อนที่นี้ยังคงเป็นทะเลสุขสงบผืนหนึ่ง ในเทศกาล

หยวนเซียว* เดือนหนึ่งวันที่สิบห้า ทัวทั้งจวนล้วนอบอวลด้วยความปีติสุข
ด้วยสุรากระทบกัน บรรยากาศดีดึกคักอย่างยิ่ง...

* เทศกาลหยวนเซียวหรือวันซึ่งหยวน ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนห้าตามจันทรคติจีน ซึ่งเป็นคืนพระจันทร์เต็มดวงครั้งแรกของปี คนในครอบครัวจึงมาชมจันทร์กันพร้อมหน้า รับประทานขนมบัวลอยซึ่งแสดงถึงความกลมเกลียว ภายหลังจัดเป็นงานฉลองยิ่งใหญ่ต่อเนื่องจากเทศกาลตรุษจีน มีประเพณีประดับโคมไฟ จึงเรียกอีกชื่อว่าเทศกาลโคมไฟ

บทที่ 1

ป่วนหอส่วนใต้

(1)

"กระทำการคืนนี้ข้าจะไปด้วยกันกับเจ้า เป็นกองหนุนคอยสนับสนุน" ลู่ลือยืนอยู่ตรงเขลิยงทางเดินที่เรือนหลังของสำนักองค์กรรักษาความปลอดภัยกล่าวกับซู่ชิง

"อ้อ? ดูเหมือนภารกิจคืนนี้สำคัญยิ่งนัก มิฉะนั้นคงไม่ถึงขั้นรบกวนผู้บังคับกองพันลู่ออกโรง" ซู่ชิงเลิกคิ้วโก่งขึ้น มุมปากแฝงรอยยิ้มรางๆ พลังมองดูลู่ลือ

ลู่ลือแยมยิ้ม ใบหน้าคมคายชัดเจนดูกล้าหาญผ่าเผย "เจ้าพาผู้บังคับกองร้อยหกคนไปด้วย ยามเช้า* สวนจื่ออวี่ ดำเนินการตามแผน"

"ตกลง รอคอยมานานแล้ว" ซู่ชิงลุกขึ้นและเงยหน้ามองดูท้องฟ้า ก่อนหลุบตาลงกล่าวกับลู่ลือ "ใกล้จะถึงเทศกาลจงชิว** แล้ว ข้าไม่ชอบ

* ยามเช้า คือช่วงเวลา 01.00 น. ถึง 02.59 น.

** เทศกาลจงชิว แปลตรงตัวว่าเทศกาลกลางฤดูสารท ตรงกับวันที่สิบห้าเดือนแปดตามจันทรคติจีน ชาวจีนมีประเพณีไหว้พระจันทร์และดื่มสุราชมจันทร์พร้อมหน้าครอบครัว จึงมีอีกหลายชื่อเรียก เช่น เทศกาลไหว้พระจันทร์ เทศกาลกลมเกลียว

'กระทำการ' ช่วงฉลองเทศกาล"

"เพราะเหตุใด เป็นเพราะคนมากจนตายหรือ"

ซูอิมได้กล่าวคำ เพียงกล่าวอย่างขอไปที "อันที่จริงมิใช่กลัวคนมาก เพียงแต่ทั้งถนนแวนโคมผูกแถบสี ขนลับสนอย่างยิ่ง"

ลู่อือตอบไหล่ของนาง คนทั้งสองเดินไปยังทิศทางของเรือนนอนด้วยกัน

เมืองหลวงหลังเข้าสู่พลบค่ำ บนถนนหลักที่ทะลุผ่านตะวันตกและตะวันออกต่างสัญจรไปด้วยพาหนะ ร้านค้าแต่ละแห่งต่างสว่างด้วยโคมไฟ สอดรับกับป้ายหลากสีฉูดฉาดของร้านค้า สะท้อนมาบนฟ้าเป็นสีแสงเข้ม บนถนนคลาคล่ำไปด้วยผู้คน พ่อค้ารายย่อยขึ้นรถเล็กๆ หรือคอนหาบเร่ขายตามทาง ร้านอาหารและโรงน้ำชาถ่ายทอดเสียงดนตรีออกมาเป็นระยะ

ส่วนทางใต้และทางเหนือของเมืองล้วนเข้าสู่ดินแดนแห่งความฝันแล้ว ชาวบ้านธรรมดาต่างปิดประตูสนิทยากที่จะพบเห็นแสงไฟ แม้ร่วมฟ้าผืนเดียวกันแต่กลับเสมือนเป็นคนละโลกกับความคึกคักรุ่งเรืองนี้

ที่รุ่งเรืองอย่างยิ่งคือตลาดตะวันออก ที่นี้รวมไว้ด้วยโรงละครและหอนางโลมที่มีชื่อเสียงในได้ห้หลายแห่ง ขนชั้นสูงและพ่อค้าต่างถิ่นมักปรากฏตัวอยู่ที่นี้ ถึงแม้เป็นยามค่ำก็คึกคักเป็นพิเศษ แสงไฟสว่างไสว ที่นี้คือเมืองที่ไม่มีวันหลับใหล ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน ล้วนสว่างเจิดจ้าจนลุ่มหลงในความหรูหราฟุ่มเฟือย

หอฮวนไฉ่เป็นหอนางโลมที่มีชื่อเสียงที่สุดของเมืองหลวง มันตั้งอยู่กึ่งกลางตลาดตะวันออกนี้เอง หอสามชั้นมีช่องเพดานแวนเต็มไปด้วยโคมไฟหลากสีหลายขนาด มองไกลๆ ดูสวยสะดุดตา

ไว้เทียบเทียม เป็นเหตุให้ชื่อว่าหอฮ้วนไฉ่ (แพรวพราว) ที่นี่ไม่อนุญาตให้คนธรรมดาเข้าออกเด็ดขาด แขนงที่มาหากมิใช่ร่ำรวยก็ต้องสูงศักดิ์ ชายฉกรรจ์เจ็ดแปดคนเฝ้าอยู่ตรงปากประตู ภายในยังมีผู้คุ้มภัยสวมชุดดำลาดตระเวน สตรีวัยกลางคนหลายนางแต่งกายสดสวยกำลังหักทลายแขนงสวมผ้าไหมโพกผ้าตัวนุ่งชุดหน้ามาแสวงหาความสุข

สามด้านของชั้นสองล้วนเป็นห้องส่วนตัว ในห้องส่วนตัวทุกห้องล้วนมีโต๊ะเก้าอี้ที่ปูด้วยกำมะหยี่สีแดงเข้มหนึ่งชุด ในห้องส่วนตัวห้องที่สาม ลู่อี้สวมผ้าไหมสีเขียวเข้มปลอมตัวเป็นคุณชายรุ่มรวยนั่งดื่มชาอยู่เพียงลำพัง สีหน้าเคร่งขรึม ดวงตาสีดำลึกลับเหมือนบึงลึกทั้งสองที่จมอยู่ใต้โหนดคือรูปคันศรส่งเกิดความเคลื่อนไหวทั้งหมดโดยรอบอย่างละเอียด

"ดูเร็ว! ดูเร็ว!"

"โห! นี่กำลังจะเริ่มแล้ว!"

"ได้ยินว่านางรำของวันนี้น่ามยิ่ง..."

เวทีแสดงสว่างไสวมีดลงโดยพลัน เหลือเพียงแสงสว่างรำไรจากโคมน้อยไม่กี่ดวงด้านบน หลังด้านในอะอะอยู่พักหนึ่ง กลุ่มคนก็ทอดสายตาไปยังเวทีอย่างพร้อมเพรียง

แถววัลย์เส้นหนึ่งห้อยลงมาจากชั้นสามสู่เวทีแสดง โคมไฟน้อยสีส้มสลับกว่าดวงก็ค่อยๆ ห้อยลงมาเช่นกัน จากนั้นสตรีสวมผ้าโปร่งสีเหลืองห่านนางหนึ่งก็หมุนเกลียวลงมาตามแถววัลย์ กระโปรงปลิวพลิวสายรัดไหมลอยล่อง คล้ายเทพธิดาหลงมาจากฟ้าสู่โลกมนุษย์อย่างนุ่มนวล เสมือนเข้าสู่แดนมายา

"โห..."

เสียงอุทานของผู้มุงดูตั้งขึ้นไม่ขาดหู มีคนตกใจจนเหม่อลอย

ปากอ้าตาค้าง

สตรีชุดเหลืองลงสู่พื้นอย่างแผ่วเบา เครื่องประดับเงินบนร่างบังเกิดเสียงกระทบอันไพเราะออกมา 'ติงๆ ตังๆ' ชวนให้ผู้มองดูไม่อยากจะพริบตา สตรีนางนี้สวมผ้าโพกไปร่งและผ้าปิดหน้าไปร่งสีเหลืองเอวคอดแขนเรียวมีจริตจะก้าน คงเป็นระบำปอซ็อ* เป็นแน่

ผู้สวมองดูสันจมูกอันโด่งตรงกับสายตาเฉียบคมของสตรีนางนั้นก็รู้ว่าเป็นหญิง เขาเองก็ตกใจเช่นกัน หลายปีที่ไม่เคยเห็นหญิงสวมชุดกระโปรง ข้ายังไม่เคยเห็นนางแต่งกายงดงามเช่นนี้จึงอดมิได้ที่จะชื่นชมในใจ 'พัดผ้าไหมปักลายดอกจันปี เหวบางระบัดคลี่อาภรณ์ฟ้ามิแคล้วเป็นเทพีจุติมา ชมายตาแถมยิ้มงามดับดาว'

สตรีอามหิตที่ยามปกติแต่งกายเหมือนบุรุษยามนี้กลับงดงามปานเทพธิดา ข้ายังระบำต่างแดน หลายปีนี้หญิงฝึกฝนมันมาโดยตลอดสมเป็นมือสังหารอันดับหนึ่งแห่ง 'กองกำลังเทียนจื่อ (อักษรฟ้า)' เพียงแต่สำหรับหญิงสาววัยแรกแย้มเช่นนางแล้ว ฐานะตัวตอนที่นางกำลังสวมบทบาทในตอนนี้อาจกับเมฆดำที่ชวนให้นึกสงสารและเสียตายแผ่คลุมอยู่บนร่างนางชั้นหนึ่ง

ผู้ถือสังเกตสภาพแวดล้อมโดยรอบ ในห้องส่วนตัวชั้นสองฝั่งตรงข้ามแท่นแสดงมีคนแต่งกายต่างแคว้นหลายคนกำลังดื่มสุรานุชเยาว์วัยผู้หนึ่งที่อยู่ตรงกลางทางซ้ายสวมอาภรณ์สวยหรืออย่างยิ่งคือหน้าตาโต จมูกกลม แสบไม่พูดคุยอะไร บุรุษวัยกลางคนรูปร่างกำยำค่อนไปทางห้วนเล็กน้อยผู้หนึ่งที่ด้านข้างพูดพรัญควิเรื้อยเปื้อยบนร่างสวมอัญมณีหลายรูปแบบ ดื่มสุราไปพลางมองดูเวทีแสดงตาไม่กะพริบไปพลาง ทำทางตื่นตื้นอย่างยิ่ง คนรอบข้างต่างร้องตอบรับ

* ปอซ็อ หมายถึงเปอร์เซีย

เหมือนคล้อยตามเขา

ในห้องส่วนตัวอื่นๆ ล้วนไม่มีความผิดปกติ แยกห้องต่างหลงไหล
ท่วงท่าของชู่อิง หยดการพูดคุยสนทนา คนในโรงใหญ่ต่างมองตรงไป
ยังเวทีแสดง เปล่งเสียงผิวปากออกมาเล็กน้อยเป็นระยะ

(2)

เมื่อรำว่าจบ ชู่อิงก็ยืนนิ่งหลังปิดท้ายด้วยท่วงท่าแฉ่มซ้อย
ขณะม่านปิดลงนางยังมองไปยังห้องส่วนตัวตรงกลางชั้นสองแวบหนึ่ง
แล้วพยักหน้าหลับตาลงถอยไปเงียบๆ ทันที...

กิริยานี้ทำเอาบุรุษวัยกลางคนในห้องส่วนตัวหลงไหลเคลิบเคลิ้ม
แลเห็นโคมไฟบนเวทีแสดงมอดดับอีกครั้ง เทพธิดาชุดกระโปรงสีเหลือง
กับสตรีร่วมรำนางอื่นล้วนลงเวทีไปแล้ว ทว่าวิญญาณคึกคักของ
ชายฉกรรจ์กลับเก็บคืนมาได้ เมื่อพบว่าผู้รำไม่ขึ้นเวทีอีกเขาก็พึง
บนเกล้าอย่างขี้มูเซอ กระแทกถ้วยสุราลงบนโต๊ะ ตะโกนเสียงดัง
"จินเอ๋อร์เหนียง* เจ้ามานี่!"

เสียงตะโกนแผ่ส่งเสียงต่างถิ่นของชายฉกรรจ์ถ่ายทอดมาถึง
เจดียงทางเดิน ในที่ไม่ไกล สตรีวัยกลางคนสวมอาภรณ์สวยหรูวิ่ง
ชอยเท้ามาอย่างรวดเร็ว จินเอ๋อร์เหนียงแม้อายุเลยสี่สิบปีแล้ว แต่
รูปร่างกลับยังคงผอมเพรียว เรียกได้ว่าสง่าราศียังคงอยู่ นางวิ่งไป
พลางตะโกนลากเสียงยาวไปพลาง "มาแล้ว...มา...แล้ว..." เมื่อมาถึง
นางก็เปิดประตูยื่นมือแหวกม่านมุดเข้าไปในห้องส่วนตัว

ชายฉกรรจ์ผู้นั้นมีสีหน้าไม่พอใจหลายส่วน ครั้นเห็นนางเข้ามา

* เอ๋อร์เหนียง แปลตรงตัวว่าแม่มอง ใช้เรียกภรรยาคนที่สองของพ่อ หรือแม่เลี้ยง ในที่นี้ยังใช้เรียก
แม่เลี้ยงอย่างสุภาพ

จึงกล่าว "การระบำในวันนี้ไม่เท่าไรเลย"

ไฉนเขากล่าวเช่นนั้น จินเออร์เหินยงก็รีบเข้าไปกล่าวเสียงอ่อนหวาน ประนีประนอม "โอ นายท่านปอลี่ ท่านหมายความว่าอันใด หอนางโลมของเรามีนางรำที่งดงามที่สุดในเมืองหลวง ระบำที่จบไปคือระบำที่สวยงามที่สุดในเมืองหลวง หากนายท่านปอลี่ไม่พอใจอันใดโปรดบอกกับข้า ข้าจะให้พวกนางปรับปรุง" จินเออร์เหินยงกล่าวพลางพึงไปบนร่างชายฉกรรจ์ผู้นี้ มือยังตบไหล่ของเขาเบาๆ

ชายฉกรรจ์สีหน้าแปรเปลี่ยน "เจ้าให้ชาวปอชื้ออย่างข้าดูระบำปอชื้อ ข้ายอมไม่พอใจ เพียงแต่แม่นางผู้นั้นนับว่าร้ายรำได้เหมือนของจริง" กล่าวจบก็เหลือบมองจินเออร์เหินยงแวบหนึ่ง บนหน้าผายิ้มยิ้มชั่วร้าย

จินเออร์เหินยงสะบัดผ้าเช็ดหน้ากล่าวว่า "โอ ตายละ ดูเหมือนพวกเราไอ้อดวเกินไปแล้วจริงๆ เดิมทราบວ່ານายท่านปอลี่กับนายน้อยสัว่ยาชื้อจะมาเยือนหอฮ้วนไฉ่ จึงคิดอยากให้ทุกท่านรู้สึกเหมือนอยู่บ้านเลยจัดระบำนี้มาโดยเฉพาะ หากท่านมาเมืองหลวงอีกและมาหาพวกเราที่นี่ก็จะเหมือนได้กลับบ้านแล้ว" นางสะบัดผ้าเช็ดหน้าขึ้นพลางตบแขนของปอลี่ "นายท่านอย่าได้โกรธเคือง แม่นางเหล่านี้ฝึกฝนอย่างยากลำบากก็สืบกว่าวันเดียว หากระบำได้ไม่ดีขอให้นายท่านโปรดอภัย" กล่าวจบนางก็เปล่งเสียงหัวเราะอันไพเราะออกมาพักหนึ่งดังก้องไปทั้งห้องส่วนตัว

ไฉนนางกล่าวว่าเช่นนั้นปอลี่ก็แสร้งยิ้ม เขายกมือขึ้นชี้ไปทางเวทีแสดงพลางกล่าว "สตรีชุดเหลืองนางนั้นไม่เลว ให้นางมาตี๋มสุราสักถ้วย บอกວ່านายน้อยสัว่ยาชื้อของพวกเราอยากพบนาง จะสั่งสอนนางสักหน่อยว่าระบำปอชื้อเป็นอย่างไร"

ปอลี่เหลือบตามองดูบุรุษเยาว์วัยที่อยู่ด้านข้าง บุรุษผู้นั้นมิได้กล่าวคำ เพียงเลิกคิ้วขึ้น

จินเออร์เหนียงเข้าใจแล้วว่าปอลี่ต้องการทำความรู้จักกับแม่นางที่เด่นระบำเมื่อครู่ แต่นางกลับเผยสีหน้าลำบากใจ "โอ้ นายท่านปอลี่ แม่นางผู้นี้คงตม้สุราไม่เก่ง ชะ...ข้าจะไปลองถามให้ท่านเดี๋ยวนี้ไปเดี๋ยวนี้..." กล่าวจบนางก็จำอ้าวออกจากห้องส่วนตัว ด้านหลังโหยไปด้วยกลิ่นแป้งชาตเข้มข้น

ปอลี่ตม้สุราอย่างสำราญใจ สายตามองดูปากประคุดตลอดเวลา

ไม่ถึงครู่หนึ่ง จินเออร์เหนียงก็วิ่งหอยเท้ากลับมาอีก พอเข้าห้องก็หัวเราะขึ้นมาก่อนกล่าว "นายท่านปอลี่ วันนี้โชคร้ายจริงๆ แม่นางชุดเหลืองที่เด่นระบำวันนี้ไม่สบาย คงมีอาจตม้สุราเป็นเพื่อนท่านแล้ว... มีลู่ให้ข้า..."

ไม่รอนางกล่าวจบ ปอลี่ก็ตบฝ่ามือลงบนโต๊ะตั้งปึง ถ้วยสุราถ้วยชา และจานต่างสิ้นสะเทือนตาม จินเออร์เหนียงตกใจจนรีบใช้มือกุมศีรษะเอาไว้ กล่าวเสียงส่ออื่น "นายท่านปอลี่ ท่านโปรดระงับโทษระงับโทษด้วย...แม่นางของพวกเรา..."

"ไม่สบายไข้หรือไม่! ไม่สบายวันนี้ข้าก็จะทำให้หอฮ้วนไฉ่ของพวกเจ้า..." เส้นผมที่หยักศกของปอลี่ชี้ขึ้นขึ้นมาแล้ว

"ข้าจะไปเชิญอีกครั้ง ไปเชิญอีกครั้ง!" จินเออร์เหนียงกุมศีรษะวิ่งออกไปอย่างรู้กาลเทศะ เมื่อก้าวออกประตู นางก็ใช้มือตบหน้าอกของตนเอง "ข้าตกใจแทบตาย..." นางระบายลมหายใจออกมาพลางยกมือลูบเครื่องประดับบนเส้นผม ด้วยเกรงว่าความหวาดกลัวจะจู่โจมความงามของตนเอง

ฉากันถูกลู่สือที่อยู่ในห้องส่วนตัวฝั่งตะวันตกมองเห็นอย่างชัดเจน

ผ่านหน้าต่างที่แง้มอยู่ เขาจับน้ำชาอีกหนึ่งอย่างไร้สัมผัสเสียงและมองดูชั้นล่างตลอดเวลา

เวลาผ่านไปประมาณหนึ่งถ้วยชา ม่านประตูของห้องส่วนตัว กลางชั้นสองถูกเลิกขึ้นเบาๆ เป็นจินเออร์เหนียงถลันกายเข้ามาก่อน นางใช้มือลูม่านประตูขึ้น กล่าวเสียงอ่อนหวาน "นายท่าน ลองดูว่าผู้ใดมา..." สัมผัสเสียงเข้ายวนจนเหมือนน้ำตาลดอกกุยอันหอมหวาน

คนที่อยู่ในห้องส่วนตัวมองไปตามเสียง เห็นเพียงสตรีสวมชุดใหม่ สีเหลืองห่านนางหนึ่งเดินเข้ามา เครื่องประดับเงินบนร่างส่งเสียงดังๆ ดังๆ สตรีนางนี้ศีรษะโพกผ้าโปร่ง ใบหน้าก็ปิดด้วยผ้าโปร่ง เผยเพียงดวงตากลมโตและดำกระจ่างคู่หนึ่งออกมาช่วงชิงวิญญาณผู้คน

มองดูใกล้ๆ ซุอิงที่สวมกระโปรงระบายผ้าโปร่งสีเหลืองยิ่งผุดผาดปราดเปรียวกว่าเดิม ข้ายังพกพาความลึกกลับหลายส่วน ลมหายใจของบุรุษต่างแคว้นในที่นั้นล้วนติดขัดอยู่บ้าง บุรุษเยาว์วัยที่นั่งอยู่ตรงกลางเงยหน้าขึ้น ดวงตาเขาสังเกตซุอิงตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ปอลิ่บุรุษวัยฉกรรจ์ที่ด้านข้างมองดูซุอิงตาไม่กะพริบประหนึ่งใจลอยไปนอกโลก อ้าปากค้างแต่กลับกล่าวว่าคำไม่ออก

พักหนึ่งสัวย้าซื้อบุรุษเยาว์วัยที่นั่งเงียบมาตลอดจึงเอ่ยปากกล่าว "แม่นางลำบากแล้ว เชิญนั่งลงโดยเร็ว" กล่าวจบก็ค้อมกายเล็กน้อยยกมือขวาขึ้นทำท่าทาง 'เชิญ'

ซุอิงหันกายกล่าวกับจินเออร์เหนียง "เออร์เหนียง ลูกอยู่ที่นี้เองได้ ท่านไปทำธุระเถิด"

"นะ...นี่จะได้ยังไง" จินเออร์เหนียงกังวลอยู่บ้าง พึมพำกับซุอิงเสียงแผ่วเบา

"ไม่เป็นไร ไปเถิด" ซุอิงกล่าวด้วยสัมผัสเสียงอ่อนโยนเป็นธรรมชาติ

จินเออร์เหนียงจำต้องหันกายจากไป ขณะเดินไปถึงปากประตูยังหันหน้ากลับมามองดูซูอิงโบกมือเบาๆ เพื่อให้นางวางใจ จินเออร์เหนียงจึงออกประตูไป

ซูอิงหันกายเดินไปหน้าโต๊ะ กลอกดวงตาสงูกลมองดูโดยรอบแล้วยกมือขาวผ่องเรียวยาวขึ้น ใช้แขนเสื้อปิดหน้า กระแอมเบาๆ สองครั้ง "วันนี้ข้าไฉ่หวดต่อหน้านายท่านทั้งหลายแล้ว ขอนายท่านโปรดอภัย" นางกล่าวพลางโน้มกายทำความเคารพอย่างงามสง่า

"อ่าๆๆ..." ป้อลี่หัวเราะขึ้นมา มีอาจปากปิดความยินดีในใจ "คิดไม่ถึงว่าเมืองหลวงของต้าหมิงกลับมีสตรีที่อ่อนช้อยเช่นนี้ ข้ายังเดินระบำป้อซือของพวกเราได้ หายากจริงๆ! อ่าๆๆ..."

ซูอิงเห็นในห้องส่วนตัวมีคนอยู่มากจึงกล่าว "นายน้อยอย่าซื้อได้เท่าป้อลี่ หมู่นี้ข้าไม่สบาย ขออภัยอย่างยิ่ง หากในห้องนี้มีคนมาก ข้าจะหายใจไม่ออกอยู่บ้าง...ถึงขั้นบางครั้งจะไอและหอบ..." นางกล่าวพลางไอเบาๆ ขึ้นมา เครื่องประดับเงินบนร่างดังระรัวตามพักหนึ่ง

การไอนี้กระตุ้นความสงสารของป้อลี่ขึ้นมาโดยพลัน เขาจะทนเห็นสาวงามในสภาพอ่อนแอเช่นนี้ได้อย่างไร จึงรีบหันกายโบกมือพลางตะโกน "ออกไป! ออกไป! ออกไป!" ขำรับใช้เจ็ดแปดคนข้างกายเขาต่างพากันออกไปทั้งหมด

ไม่ยากเลยกว่าที่หลายคนนี้จะได้พบเห็นท่วงท่าสละสลวยของนางร่า แต่ยังไม่ทันเห็นใบหน้าจริงก็ต้องถูกไล่ออกไปแล้ว แม้ในใจไม่ยินยอม แต่ก็ทำได้เพียงปฏิบัติตามคำสั่ง ออกไปเฝ้าอยู่ตรงปากประตู

เมื่อเห็นเหล่าขำรับใช้ออกไปหมดแล้ว ป้อลี่ก็หัวเราะแห้งๆ อีกพักหนึ่งก่อนกวักมือกล่าว "แม่นาง ดีขึ้นหรือยัง มานี่ๆ!"

หญิงพยักหน้า เดินไปข้างหน้าหลายก้าวจนถึงตรงกลางระหว่าง
ป้อมกับส้วยาชื่อ

"ผ้าปิดหน้าไปร่งนี้..." ป้อมลืกล่าวพลางจะยื่นมือจับมุมหนึ่งของ
ผ้าปิดหน้าไปร่งของหญิงเอาไว้ มุ่งหมายจะกระชากมันลงมา

หญิงเห็นเขาลำพองไร้มารยาทเช่นนั้น เพลิงโทสะพุ่มหนึ่งในใจ
พลันปะทุ คว้ามือของเขาที่จับผ้าปิดหน้าไปร่งเอาไว้อย่างรวดเร็ว
แล้วออกแรงบิดข้อต่อกระดูกมือ

ป้อมไม่ได้ทันตอบสนอง เขาคิดเพียงจะกระชากผ้าปิดหน้าไปร่ง
ของสตรีนางนี้ ไม่คิดว่ามือกลับถูกบีบเอาไว้ในชั่วขณะ และได้ยิน
เสียงข้อต่อกระดูกหลุดตึงกึก ป้อมลืจ้องครวญครางก็ถูกหญิงปิดปาก
เอาไว้ สิ่งที่เขาคิดไม่ถึงยิ่งกว่าคือนางรำที่ดูเหมือนลมพัดก็ด้านทาน
ไม่อยู่นางนี้กลับมีมือทรงพลังพันซึ่งจนควบคุมเขาได้ ปากของป้อม
ถูกปิดสนิท แม้ใช้เรี่ยวแรงทั่วร่างแต่ก็ทำได้เพียงเปล่งเสียงอือออกมา

หญิงเห็นป้อมลืจะขัดขืน ก็ใช้มือซ้ายและมือขวาออกแรงหมุนศีรษะ
ของเขาในฉับพลัน หลังเสียงหักสะบั้นชัดเจนดังขึ้นขาของป้อมลืก็
กระตุกสองที ร่างแผ่นบนเก้าอี้ไม่ขยับเขยื้อน กลายเป็นศพไปแล้ว

เมื่อจัดการป้อมลืแล้ว หญิงจึงโผล่อก นางชำเลื่องมองส้วยาชื่อ
ทางซ้ายที่ยังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้ มุมปากเขาเซิดขึ้นเล็กน้อย ในสายตา
มีความสิ้นซมอยู่หลายส่วน

ขณะนี้เองเข้ารับใช้คนหนึ่งก็เฝ้าปากประตูได้ยินเสียงผิดปกติจึง
เลิกม่านขึ้นมองดูด้านใน ครั้นเห็นร่างท้วมหนาของป้อมลืเอนอยู่บนเก้าอี้
ด้วยท่าทางแปลกประหลาดอยู่บ้างจึงก้าวเข้ามาข้างใน เมื่อเห็นส้วยาชื่อ
มีสีหน้าตื่นตระหนกก็พลันรู้สึกถึงความผิดปกติ

หญิงเห็นสีหน้าส้วยาชื่อพลันแปรเปลี่ยนก็รู้ว่ามีคนเข้ามาแล้ว

ด้านหลังนางมีเสียงฝีเท้าตามด้วยกระแสดมผอบหนึ่ง ชูอิงรีบหันกาย
คว้ามือของผู้เข้ามาเอาไว้แล้วยกขาเตะใส่กระดูกซี่โครงอีกฝ่ายอย่างจัง
ซ้ำรับใช้ที่ถูกชูอิงเตะล้มลงบนพื้นอย่างหนักหน่วง มือกุมบริเวณ
กระดูกซี่โครง ปากอ้าค้างเห็นพื้น

ชูอิงทะยานกายเหยียบบนโต๊ะ ขณะจะกระโดดออกนอกหน้าต่าง
ซ้ำรับใช้อีกคนหนึ่งก็เข้ามาในห้องส่วนตัวตามเสียง ในมือเขาถือดาบยาว
เล่มหนึ่งและพุ่งตัวเข้าไปฟันใส่ชูอิงทันที ทว่าดาบกลับหยุดชะงัก
กลางคัน คนผู้นั้นล้มตึงอยู่บนพื้นเสมือนลูกหนังลมรั่ว ดาบตกพื้น
ดังเคร้ง

ชูอิงหันไปมองดู เห็นกลางอกของซ้ำรับใช้ติดดาบผู้นั้นมีใบมีด
เสียบอยู่ ตัวใบมีดแคบยาว มองรู้ทันทีว่าเป็นใบมีดของลู่สื่อ นางมอง
ไปยังห้องส่วนตัวฝั่งตะวันตกแวบหนึ่ง ยามนี้ลู่สื่อลุกขึ้นเตรียมจากไปแล้ว
ชูอิงออกแรงที่ฝ่าเท้า กระโดดจากหน้าต่างที่แง้มออกของห้องส่วนตัว
ลงมาอยู่กึ่งกลางเวทีแสดง

ชั้นบนและชั้นล่างฮือฮาไปทั่ว บรรดาแขกไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้น
ในห้องส่วนตัวชั้นสอง ต่างคิดว่าเป็นนางรำที่งามปานเทพธิดาผู้นี้
วกกลับจากสวรรค์ลงมาแสดง เสียงหัวเราะด้วยความสุข เสียงเรียกขาน
และเสียงผิวปากกระคนเข้าด้วยกัน หอฮ้วนไฉ่เดือดพล่านเหมือนทะเล
สุขผืนหนึ่งในชั่วขณะ ชูอิงค้อมกายทำความเคารพอย่างงามสง่าและ
ฉวยโอกาสขณะซุลมุนหันกายไปหลังเวที

ซ้ำรับใช้ชาวป้อซื้อหลายคนที่อยู่ด้านนอกห้องส่วนตัวของชั้นสอง
เห็นว่าสถานการณ์ผิดปกติจึงพากันเข้าไปในห้อง มองเห็นป้อลี่ที่เอน
อยู่บนเก้าอี้ตายแล้ว สองคนบนพื้นหนึ่งตายหนึ่งเจ็บ ขณะจะซักถาม
สัว่ยาซือ นอกประตูพลันมีองครักษ์ลับสวมชุดดำหกดคนกระโจนเข้ามาตี

พวกเขาจนสลบ

หลังองค์กรภัยลับทั้งหกจัดการเข้ารับใช้ป่อซือแล้วก็ปิดหน้าต่างห้องส่วนตัวอย่างสนิทโดยเร็ว ยามนี้ประจวบกับชั่วขณะที่ซูอิงกระโดดลงบนเวทีแสดง คนทั้งหมดจับจ้องนางรำชุดเหลือง ไหนเลยจะสนใจเรื่องในห้องส่วนตัวชั้นสอง เสียงให้ร้องกลบลิ้มเสียงตกตายทั้งหมด...

เหล่าองค์กรภัยลับทำงานจนเสร็จอย่างแคล่วคล่องว่องไว เก็บกวาดซากศพในห้องส่วนตัวก่อนรุ่งอรุณ คุ่มกันส่งส่วยยาชื้อไปยังบ้านพักขานเมืองตะวันออกของเผิงเป่า

(3)

บ่ายวันถัดมา ซูอิงกับลู่อือคารวะเฉินลิวอี้ผู้เป็นหัวหน้าทีโง่งหลักของสำนักองค์กรภัย

"ครั้งนี้ทำภารกิจได้เรียบร้อยสวยงาม" เฉินลิวอี้ที่นั่งอยู่บนเก้าอี้กึ่งกลางโง่งหลักสำนักองค์กรภัย มองดูซูอิงกับลู่อือที่นั่งอยู่ด้านข้างด้วยรอยยิ้ม

"ครั้งนี้้องเออร์แสดงได้ดีอย่างยิ่ง" ลู่อือยิ้มน้อยๆ พลังหันหน้ามองไปยังซูอิง

ซูอิงขวยเขินเล็กน้อย "ที่ไหนกัน เคะระหัดศิษย์ที่คุ้มกันจึงไม่เกิดควมวุ่นวายอะไร"

เฉินลิวอี้ยิ้มพลาทกล่าว "ประเสริฐทั้งหมด" กล่าวจบก็พลันเปลี่ยนหัวข้อสนทนา "สิ้นเดือนนี้จะมีอนุชนที่คัดเลือกใหม่ชุดหนึ่งมารายงานตัว ครั้งนี้้องเออร์เป็นครูฝึก ต้องบ่มเพาะองค์กรภัยใหม่เหล่านี้ให้ดี เข้าวันมะรืนสื่อเออร์นำผู้บังคับกองร้อยสิบคนส่งส่วยยาชื้อกลับป่อซือ!"

ลู่อือตกตะลึง มองไปยังซูอิง

เฉินลิวอิมองเห็นคนทั้งสองมีสีหน้าสงสัยจึงยิ้มพรางกล่าวว่า "สัว่ยาซือ คือองค์ชายแห่งป้อซือ บิดาของเขาคืออาเภอลิวซือกษัตริย์แห่งแคว้นป้อซือ ตอนนี้กำลังป่วยหนัก ป้อลี้คืออาของสัว่ยาซือ กุมอำนาจทหารในมือ อาเภอลิวซือกังวลว่าป้อลี้จะช่วงชิงบัลลังก์หลังจากตนเองเสียชีวิตจึงใช้คนติดต่อกับต้าหมิงเรานานแล้ว ขอให้จักรพรรดิทรงช่วยสัว่ยาซือบุตรชายของเขาสืบทอดบัลลังก์อย่างราบรื่น สามเดือนก่อนกษัตริย์ป้อซือจึงส่งป้อลี้กับองค์ชายสัว่ยาซือมาต้าหมิงสู่ขอท่านหญิงหู่เยียน ใช้การแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ล่อลือออกจากถ้ำแล้วจึงกำจัดกบฏ"

ทูตกับลู่สือขณะนี้รู้สาเหตุของเรื่องราวจึงต่างพยักหน้า ทูตคิดว่า มิน่าหมูน้อยวันหนึ่งบังคับให้ข้าฝึกระบำป้อซืออย่างหนัก...

"ที่แท้เป็นเช่นนั้น แดนตะวันตกอยู่ระหว่างต้าหมิงกับป้อซือ คบค้ากับต้าหมิงป้อซือจึงสงบสุขได้" ลู่สือพยักหน้าเหมือนมีความคิด

"เฮอะๆ คราวนี้พวกเจ้าสร้างผลงานแล้ว เอาละ กลับไปพักผ่อนสักหน่อยก่อนเถอะ" เฉินลิวอิตี๋เจินยิ้มเห็นตื้นๆ

ทูตกับลู่สือลุกขึ้นมาทำความเคารพบอกลาต่อเฉินลิวอิตี๋ แล้วจึงออกจากโถงหลัก

ขณะเดินถึงเรือนหลัง ลู่สือพลันหยิบขนมไหว้พระจันทร์สี่เหลี่ยมทองขึ้นหนึ่งออกมาจากในแขนเสื้อยื่นให้ทูต "ให้เจ้า"

ทูตรับขนมไหว้พระจันทร์ประเดี๋ยวนั้นมา แล้วยกไปยังปลายจุมูกพรางคมกลืนอันหอมหวาน

"ชื่อตรงตลาดตะวันออกเมื่อคืน" ลู่สือยิ้มพรางมองดูทูต รู้สึกเพียงท่าทางของนางน่าทะนุถนอมยิ่งนัก

นับแต่ทูตเข้าร่วมวงศ์รัชลับ หลายปีก็ไม่เคยได้กินขนม

ให้ว่าพระจันทร์ และไม่เคยฉลองเทศกาลอีกเลย ขณะนี้นางได้ถือขนมให้ว่าพระจันทร์เหลือทองมันวาวขึ้นนี้ไว้ในมือก็รู้สึกแปลกตาและโศกสลด นางเงยหน้ามองไปยังลู่อือ กะพริบดวงตาที่ลึกล้ำเสมือนบึงลึกแล้วเบือนหน้าไปยังด้านข้างทันที

หญิงพยายามสลายนามณ์ ความเสียใจและความโศกเศร้าในยามนี้ว่าจะจะทำให้อ่อนแอ เรื่องในอดีตพิสูจน์ให้เห็นนับครั้งไม่ถ้วนว่ามีเพียงคนที่เยือกเย็นจึงกล้าหาญได้รับความกลัว

ลู่อือเห็นหญิงขมวดคิ้วกั๊กลัดลุ่มก็รีบยื่นมือตอบไหล่ของนางพลางกล่าว "ปีนี้มีคนใหม่ก็คนมาเข้าร่วมสำนักองค์รัชสังหาร"

"ลึบลิ้นคน" หญิงก้มหน้าตอบ

"วันมะรืนข้าต้องออกจากเมืองหลวง ไปครั้งนี้ใช้เวลาครึ่งปีจึงจะได้พบกันอีก"

"ศิษย์พี่ ท่านรักชาติตัวให้มาก"

ลู่อือมิได้กล่าวคำ เพียงมองดูใบหน้าด้านข้างของหญิง อดมิได้ที่จะนึกถึงการฝึกฝนเสมือนนรกที่นางผ่านมาเมื่อสามปีก่อน

บทที่ 2 ทักกะนาโน

(1)

สามปีก่อน ชูอิงเพิ่งเลื่อนขั้นเป็นมือสังหารแห่ง 'กองกำลังตี่จื้อ
(อักษรดิน)'

รัชศกวันลี่แห่งราชวงศ์หมิง หมิงเสินจงจักรพรรดิองค์ใหม่ยังทรง
พระเยาว์ ขณะขึ้นครองราชย์มีพระชนมพรรษาเพียงสิบพรรษา เรื่อง
ในราชสำนักล้วนต้องอาศัยจางจวีเจิ้ง 'อัครเสนาบดีนอก' และเฟิงเป่า
'อัครเสนาบดีใน' คอยช่วยดูแลปกครอง บางครั้งทางใต้ของต้าหมิงถูก
วอโค่ว* รุกราน ทางเหนือถูกต้าต้า** รุกล้ำ ใจคนในราชสำนักสั่นคลอน
ราษฎรเล้าลือกันไปต่างๆ นานาทั่วสารทิศ

ในตอนนั้นเฟิงเป่ารับคำสั่งเสียของอดีตจักรพรรดิให้ใช้งาน
องครักษ์ลับ ลอบควบคุมขุนนางขุนนาง องครักษ์ลับบัญชาการโดย
เงินลิวอี้คนสนิทของเฟิงเป่า ดำเนินการคัดเลือกและฝึกฝนอย่างลับๆ

* วอโค่ว (วาโกว) เป็นคำที่จีนเรียกโจรสลัดแคว้นวอ หมายถึงโจรสลัดญี่ปุ่น

** ต้าต้า หมายถึงเผ่าทาทาร์

ปฏิบัติการการรักษา ฝ่าจับตาและทำภารกิจลอบสังหารที่จักรพรรดิบัญชาอย่างลับๆ โดยเฉพาะ เพียงเพราะผู้นำเยาว์วัยใจคนหัวนวิตก ผักฝ่ายทั้งในและนอกราชสำนักจึงสู้กันไม่ขาดสาย มักเห็นขุนนางถูกฆ่าและตายอย่างฉับพลันโดยไร้สาเหตุ ขุนนางอยู่ภายใต้สถานการณ์เช่นนี้เหมือนเหยียบบนผืนน้ำแข็งบางๆ แต่การต่อสู้ในที่ลับและแจ้งกลับไม่เคยยุติ

ผ่านคำคืนเสมือนฝันร้าย ชูอิงที่เยาว์วัยฟื้นตื่นขึ้นมาในสำนักองค์กรภัยขององค์กรภัยลับ คนแรกที่เห็นก็คือเจินลี่อวีหัวหน้าสำนักองค์กรภัยลับ ภายหลังชูอิงผ่านการฝึกฝนหฤโหดนับครั้งไม่ถ้วน การทดสอบ และการคัดเลือกจนกลายเป็นองค์กรภัยลับคนหนึ่งด้วยผลอันน่าภาคภูมิใจ

นางจำตอนที่ตนเองอายุแปดปีได้อย่างชัดเจน คำคืนธรรมชาติคืนหนึ่ง มารดาพานางกับน้องชายอายุห้าปีเตรียมเข้านอนบนเตียง น้องชายรีบรื้อให้มารดาเล่านิทาน ชูอิงนอนคว่ำอยู่บนเตียง มารดาส่ายหน้าอย่างรักทะนุถนอม ดวงตาแฝงรอยยิ้มทั้งคู่ราวกับดวงจันทร์ภายใต้คว่ำงาม มารดานั่งอยู่ข้างเตียงเล่านิทานเรื่องผานกู่เบิกฟ้าแยกดิน* ให้น้องชายฟัง ชูอิงเฝ้าด้วยสองมือ มองดูน้องชายยิ้มอย่างซุกซน นัยน์ตาดำกลับทั้งคู่สว่างไสวเปล่งประกาย

ทุกครั้งที่ฉากนี้ปรากฏในหัวสมองของชูอิงล้วนทำให้นางเจ็บปวด

* ผานกู่ คือเทพในด้านนกกำเนิดจักรวาลของจีน เล่ากันว่าในสมัยบุพกาล ฟาดินรวมกันเป็นก้อนเหมือนไข่ไก่ ข้างในมีแต่ความมืดมิด เทพผานกู่หลับใหลอยู่ภายในเป็นเวลานาน เมื่อตื่นขึ้นจึงใช้ขวานเบิกฟ้าแยกดิน สิ่งเบื้องบนขึ้นเป็นท้องฟ้า สิ่งหนักจมลงกลายเป็นแผ่นดิน เขายื่นตัวขึ้นค้ำแผ่นฟ้ากับผืนดินไว้ จนเมื่อสิ้นใจ อวัยวะต่างๆ รวมทั้งเลือดเนื้อก็กลายเป็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ก้อนเมฆ สายลม และสายน้ำ

เสียดแทงใจ

ในห้องฝึกซ้อมใต้ดินของสำนักองค์กรภักษ์ ซูอิงแกว่งไกวดาบ 'ทอ่งราตรี' ไม่หยุด นี่คือของขวัญที่เงินลิวอี้หัวหน้าสำนักองค์กรภักษ์ลับผู้เป็นทั้งบิดาบุญธรรมและอาจารย์ให้นางในวันเกิดอายุสิบหกปี ตัวดาบเล่มนี้ยาวหนึ่งจื่อหกซุน ดำสนิทตลอดเล่ม คมดาบสีครามเฉียบคมไร้เทียบเทียมและเปล่งประกายสีครามสายหนึ่งออกมาได้ท่ามกลางความมืดมิด เป็นเหตุให้มีนามว่า 'ทอ่งราตรี' เงินลิวอี้รู้สึกรู้ว่าซูอิงที่อุปนิสัยเยือกเย็นเหมือนน้ำแข็งเหมาะสมกับอาวุธที่อำมหิตนี้อย่างยิ่ง

ทุกครั้งที่ซูอิงฝึกดาบล้วนอยู่ในห้อง 'อิ่น'* ของฐานฝึกยุทธ์ชั้นใต้ดิน พื้นที่แม้ไม่ใหญ่แต่เปิดสนิท ซ้ายยังมีโถเย็นบีบคั้นผู้คน นางจุดเทียนเล่มหนึ่งไว้ในชอกมูม ทอ่งราตรีกวัดแกว่งขึ้นลง กรีดออกเป็นประกายหนาวยะเยือกหลายสาย

เพลงดาบหลายชุดต่อมาทำให้ซูอิงเหงื่อชุ่มโชก นางเซ็ดเหงื่อเล็กน้อยแล้วนั่งพักอยู่ในชอกมูม ปอยผมหลายเส้นตกลงมาตรงหน้าผากขาวสะอาด ดวงตาสวยงามว่างเปล่าทั้งคู่จมลึกอยู่ใต้หัวคิ้ว จับจ้องทอ่งราตรี ซูอิงใช้การฝึกฝนหนักดุจปีศาจเช่นนี้มาทำให้ตัวเองจิตใจด้านชาทุกวัน ขณะแกว่งดาบคล้ายทำให้นางลืมเลือนเรื่องราวที่เกิดขึ้นในคืนนั้นได้

วันนี้ซูอิงฝึกฝนเนิ่นนาน นางเพิ่งมองเห็นว่าเทียนจวนจะดับลง

* ชาวจีนมักนำอักษรในแผนภูมิสวรรค์อันประกอบด้วยกึ่งฟ้าก้านดิน (เทียนกันตี่จื่อ) มาใช้ในการลำดับไส้เรียง เหมือนการใช้ A B C D ในภาษาอังกฤษ หรือ ก ข ค ง ของไทย โดยกึ่งฟ้า (เทียนกัน) ประกอบด้วย 10 อักษร ก้านดิน (ตี่จื่อ) ประกอบด้วย 12 อักษร 'อิ่น (寅)' เป็นอักษรลำดับที่สามในแผนผังก้านดิน

จึงเก็บดาบยื่นมือตึงประตูของห้องฝึกซ้อมออก เสียงเอี้ยตอาดดังขึ้น ประตูเหล็กหนักอึ้งแจ่มออกเห็นเป็นเส้นแสง ไฟจากเจดีย์ทางเดินส่องเข้ามา ทูอิงปรับสายตาไม่ทันจึงก้มหน้าหลบเสียงแสงสว่าง หันกายด้านข้างก้าวออกจากประตูเหล็ก ขณะกำลังเข้าสู่เจดีย์ทางเดิน ก็พลันรู้สึกได้ถึงเสียงลมเล็กละเอียดย่อยหนึ่งตรงท้ายทอย นางเอียงศีรษะไปทางซ้ายในฉับพลัน มือขวายกขึ้นไปยังทิศทางของหูขวา คราวจับข้อมือข้างหนึ่งเอาไว้ได้ แล้วถลือโอกาสดึงพร้อมหันกายกลับทิศทาง สายตาจับจ้องมองดูก่อนถาม "ท่านทำอะไร"

ตรงหน้านางมีบุรุษสูงราวหกช่อผู้หนึ่งยืนอยู่ เขาสวมชุดแขนสั้นสีดำ รูปร่างกำยำล่ำสัน หน้าตาคมคายสันจมูกโด่งตรง ดวงตาทั้งสองภายใต้คิ้วกระเป๋เฉียงคมและแน่วแน

บุรุษผู้นี้คือลู่อือรองผู้บัญชาการองค์กรรักษลับ และเป็นหนึ่งในสิบสี่ผู้บังคับกองพันขององค์กรนี้แลแพรว ในวัยเยาว์คนทั้งสองเติบโตและฝึกฝนมาด้วยกันในองค์กรรักษลับ ทูอิงเรียกเขาว่า 'ศิษย์พี่' มาตลอด

เมื่อเห็นการตอบสนองนี้ของทูอิง ลู่อือก็มุมปากขยับเล็กน้อย กล่าวเสียงหนักๆ "ช่วยเจ้าลูกผม..." กล่าวพลางยื่นมือออกทัดปอยผมตรงจอนของทูอิงไว้หลังหูนาง ช้ายังตอบไหล่เบาๆ

ทูอิงระบายนมหายใจเอื้ออหนึ่งพลางพยักหน้า แล้วจึงผ่อนคลายร่างกาย นางหันกายเดินไปสู่ดปลายเจดีย์ทางเดิน เมื่อบรรลู่ถึงหน้าประตู ลู่อือก็หมุนห่วงทองเหลืองที่ฝังอยู่บนผนัง ประตูเปิดออกซ้าๆ ท่ามกลางลุ่มเสียงการหมุนของพื้นเพื่อง เมื่อคนทั้งสองก้าวเท้าออกไป ประตูเหล็กหลอมด้านหลังจึงปิดเองอีกครั้ง ปากประตูพีชพรรณรกรครึม เถาว์ลย์แน่นหนา ปกปิดประตูเหล็กอันหนักอึ้งบานนี้เอาไว้

คนทั้งสองเดินไปนั่งลงข้างเจดีย์ทางเดินของเรือน เงยหน้า

อย่างพร้อมเพรียง มองดูท้องฟ้าบนเรือนหลังนี้ ถูกแสงสายัณห์ล้อมเป็น
สีส้มแล้ว ลู่อ็อกกล่าวเพิ่มพ้ำ "สายัณห์อีกแล้ว"

"ใช่แล้ว ศิษย์พี่ชอบดูแสงสายัณห์ที่สุด ท่านดู เมฆทางตะวันตก
แปลกประหลาดเหมือนระบำเพลิง น่าเสียดายพวกเราอยู่ในสำนัก
องค์กรักได้แต่มองท้องฟ้ารอบด้าน" ชูอิงกล่าวพลางเงยหน้าขึ้นมองดู
ชายคาโดยรอบ

"ข้าชอบแสงสายัณห์ ยามสายัณห์ทำให้ใจคนสงบสุขที่สุด แม้
มีอาจทอดมองที่ไกล แต่เพียงได้นั่งเคียงไหล่กับเจ้านี่ก็เป็นเรื่องที่
ดีแล้ว" ลู่อ็อกมองดูชูอิง มุมปากเขิดขึ้นเล็กน้อย

"เพียงแต่ความสงบสุขนี้เหมือนกันกับแสงสายัณห์ อยู่เพียง
ประเดี๋ยวเดียว" สีหน้าของชูอิงมีดลลวงตามสีท้องฟ้า

(2)

หน้าเจดีย์ทางเดินมีบุรุษผู้หนึ่งจำอ้าวเดินมา "ผู้บังคับกองพัน
ผู้บังคับกองร้อยชู หัวหน้าเจดีย์ทั้งสองท่านไปที่โถงหลัก มีเรื่อง
จะปรึกษา" กล่าวพลางถือโอกาสใช้มือขวาทำท่าทาง 'เจดีย์'

ชูอิงกับลู่อ็อกได้ยินก็สบตากันครู่หนึ่งแล้วลุกขึ้นเดินไปยังเรือนหน้า
ทันที

ผ่านเจดีย์ทางเดินอันคร่ำคร่าก็เป็นเรือนหน้าของสำนักองค์กรัก
ที่นี้ต่างกับกับเรือนหลังอย่างสิ้นเชิง เสาสีแดงบนเจดีย์ทางเดินทั้ง
สองฝั่งของเรือนสว่างไสวเหมือนใหม่ ชายคาติดไว้ด้วยม่านไม้ไผ่
ลมโชยพัดม่านไม้ไผ่ส่ายเบาๆ สง่างามยิ่งนัก พื้นแผ่นดินในเรือน
ปัดกวาดสะอาดสะอาด ต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าต้นหนึ่งตรงปากประตู
โถงหลักตั้งตระหง่าน

ซูอิงกับลู่อือทะเลผ่านเรือนเดินเข้าโถงหลักสืบทอดกัน คนผู้หนึ่ง ยืนหันหลังให้ประตูอยู่ที่กลางโถงหลัก ลู่อือเข้าไปค้อมกายทำความเคารพ "หัวหน้า เรียกผู้น้อยมีเรื่องอันใด"

คนผู้นั้นค่อยๆ หันกายมา เขาอายุประมาณสี่สิบต้นๆ ผมเผ้ามัดไว้ แต่กลับมองออกว่าแข็งด้าและหยิกโค้งเล็กน้อย คิ้วกระป๋องพวยคัมผวนหนึ่งหยาบกร้านคล้าเล็กน้อย ไหลกว้าง รูปร่างนับว่ากำยำ ทว่าหน้าตากลับอ่อนโยนยิ่งนัก ยังมีได้เคยปาก ดวงตาก็โค้งขึ้นก่อนมุมปากขีดขึ้นเล็กน้อย คนผู้นี้คือเฉินลิวอี้หัวหน้าสำนักองค์กรลับ และเป็นอาจารย์ของซูอิงและลู่อือ

เมื่อเห็นคนทั้งสองอยู่เบื้องหน้า เฉินลิวอี้ก็ยิ้มน้อยๆ พลังกล่าวว่า "มาแล้วหรือ รีบนั่งลง" ลู่อือเสียงเขาหัวหาญและเป็นมิตร เฉินลิวอี้ชี้เก้าอี้ที่ด้านข้างบอกเป็นนัยให้คนทั้งสองนั่งลง "ยังเหลืออีกหนึ่งเดือนก็จะถึงการคัดเลือกเลื่อนตำแหน่งประจำปีในกรมแล้ว" เขาตม่น้ำชา พลังกล่าวซ้ำๆ "อิงเออร์ กองกำลังตั้งข้อข้นยอดซ้ำว่าไม่สมกับเจ้า ลู่อือเออร์ยังไม่ต้องมากความ ตอนนีตำแหน่งผู้บัญชาการรุดศึกและผู้ตรวจการเขตล้นขาดอยู่อย่างละหนึ่ง ผู้ตรวจการเขตคงไม่ต้องกล่าวถึง วิทยายุทธ์และอาวุธของพวกเจ้าขณะนี้ไม่จำเป็นต้องฝึกมาก อิงเออร์ต้องเพิ่มทักษะกลไก ลู่อือเออร์ก็น้ใช้เวลากับอาวุธลับสักหน่อยเถิด" เฉินลิวอี้พูดจาอ่อนโยน แต่น้ำเสียงเด็ดขาด ดวงตาของเขาเล็กยิ่งนัก แต่กลับเปล่งประกายสยบผู้คน

ซูอิงและลู่อือสบตากันครู่หนึ่ง พยักหน้ารับคำพร้อมกัน

กฎเกณฑ์การดำรงอยู่ในองค์กรลับก็คือการแข่งกัน หนึ่งเดือนนี้ต้องสาหัสสากรรจ์เป็นแน่

เฉินลิวอี้ยกชามน้ำชาบนโต๊ะขึ้นตม่นเบาๆ หนึ่งอีก นัยน์ตาโค้งยิ้ม

กล่าวอย่างสนิทสนม "อิงเออร์" ได้ยินลุงซุนบอกว่าหมูนี้นำเข้าตัวเอง
ฝึกเพลงดาบในห้องฝึกซ้อมทั้งวัน ทุกเรื่องเกินเลยไปไหนจะดี ยึดหยุ่น
มีขอบเขตจึงจะถูก คินนี่ไปหาจิงอวี่ที่ห้องกลไก 'ซื่อ'* เกิด

ได้ยินเฉินลิวอีกกล่าวเช่นนั้นซุ๊งก็ลุกขึ้นกล่าวทันที "เจ้าจะพอบุญกรรม"
กล่าวจบก็หันกายเดินไปด้านนอก เตรียมไปห้องฝึกซ้อม

"จำไว้ว่ากินข้าวก่อน" เฉินลิวส่ายหน้า บนหน้าผกพารอยยิ้ม
กล่าวเชิงตำหนิ "เด็กคนนี้นี่..."

ลู่อือที่อยู่ด้านข้างเห็นเหตุการณ์นี้ก็รีบลุกขึ้น "หัวหน้า เช่นนั้น
ผู้น้อยเองก็ขอตัว"

"ประเสริฐ" เฉินลิวอึ้งย้งหันหน้าเล็กน้อย มองดูเงาหลังของคน
ทั้งสองพลางดื่มน้ำชา ลักษณะเหมือนมีความคิดบางอย่าง หลายปี
เฉินลิวอึ้งย้งลู่อือกับซุ๊ง เขาทั้งสองเองก็ไม่เคยทำให้เฉินลิวอึ้งย้ง

(3)

สุดท้ายเจี๋ยทางเดินของฐานฝึกยุทธ์ชั้นใต้ดินอันอ้างว้าง
เหน็บหนาว จิงอวี่ที่นั่งอยู่ตรงปากประตูห้องกลไก 'ซื่อ' เมื่อเห็นซุ๊ง
มาแล้วจึงหัดล่าคอเอียงศีรษะ นั่งอยู่ด้านหลังโตะเล็กโดยไม่แม้แต่
จะเงยหน้า เอาแต่แทะเมล็ดแตง คนผู้นี้ตลอดมาคือคนสกปรก เลื้อย
เนือหยาบมองสีสันเดิมไม่ออกแล้ว ผมเผ้าที่เหมือนหญ้าแห้งพาดอยู่บน
หน้าผากยุ่งเหยิงยิ่งนัก

"ข้าจะฝึกฝนทักษะกลไก" ซุ๊งหยิบก้อนเงินหกเม็ดออกมาโยนไว้
บนโต๊ะ

จิงอวี่เงยหน้าขึ้นมองดูแล้วลุกขึ้นเดินไปยังปากประตูห้องกลไก

* 'ซื่อ (巳)' เป็นอักษรลำดับที่หกในแผนภูมิสวรรค์ผังเก้าดิน

มือล้วงกุญแจพวงหนึ่งออกมาพาลางกล่าวเพิ่มพ้ำ "ลั้วณมิให้คนพักผ່อน
ลักครู่ ซ่าง..."

ทูลองไม่สนใจเขา แม็กกล่าวว่จิงอวีสภาพเกียจคร้านเช่นนี้ แต่
การศึกษาด้านกลไกนั้นเป็นที่หนึ่งในองค์กรกลับ ด้วยเหตุนี้ห้องฝึกซ้อม
จึงมีเพียงห้องนี้ของเขาที่เก็บค่าธรรมเนียม

จิงอวีเปิดประตูเหล็กของห้องกลไกออก เขาเดินเข้าห้องควบคุม
ท่าทางดูร่นวาย พักหนึ่งก็ชะโงกหน้าออกมา "ศิษย์พี่หญิง กลไกทั้งหมด
ลั้วนเปิดแล้ว ประเดี๋ยพอประตูกันเปิด ท่านก็เข้าไปได้ ที่นั้เทียบมิได้
กับห้องเหม่าและห้องเงิน* ที่นั้ของข้าซับซ้อนกว่ามาก กลไกที่เริ่ม
ทำงานทั้งหมดลั้วนเอาชีวิตคนได้" กล่าวจบก็ขยิบตาให้ทูลองอย่างจิงจ้ง
ทูลองสูดลมหายใจลึกๆ

ความจริงคนแทบทั้งหมดขององค์กรกลับต่างรู้ว่ทูลองมีคุณสมบัติ
เหนือมนุษย์ ไม่ว่าจะเป็นวิทยายุทธ์ อาวุธลับ การจดจำลั้วนเหนือกว่า
คนทั่วไป ฉะนั้นแม้อายุยังน้อยแต่ก็กลายเป็นยอดฝีมือที่โดดเด่น
แต่จุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียวของนางคือทักษะกลไกที่คล้ายมีสิ่งกีดขวาง
ยากจะข้ามผ่านอยู่เสมอ

จิงอวีเอียงศีรษะมองดูทูลองที่ยืนอยู่ตรงประตูกันแล้วกล่าวกับนาง
"อย่าฝืน ไม่ไหวก็เรียกข้า"

ทูลองมองเห็นประตูกันเปิดออกซ้าๆ ด้านหน้าคือทางผ่านทอดยาว
สายหนึ่ง ผนังสองฟากราบเรียบอย่างยิ่ง มองกลไกพิศวงไม่ออก
แต่อย่างใด ผนังรองเท้าผ้าที่นุ่มนวลรับรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยๆ
ได้ฝ่าเท้าได้อย่างดี ทูลองรวบรวมสมาธิหยั่งเชิงก้าวเข้าเฉลียง
ทางเดิน เกร็งลมปราณ ใช้ฝ่าเท้าที่เบาและมั่นคงสุดขีด ขณะเดินไปถึง

* 'เหม่า (尨)' เป็นอักษรลำดับที่สี่ และ 'เงิน (辰)' เป็นอักษรลำดับที่ห้าในแผนภูมิสวรรค์ผั่งกันดิน

อิฐสี่เหลี่ยมก้อนที่สามได้ผ่าเท้าพลันบังเกิดเสียงกึกกัก ประตูด้านหลัง ปิดเข้าหากันอย่างฉับพลัน สิ่งที่มาคือเสียงลมหอบหนึ่งที่เบา ยิ่งเหมือนเสียงยุง ขูชิงกัมศิระะลงทันใด สายลมเฉียบคมกรีดผ่าน เหนือหัว เข้มบินไปปักอยู่บนผนังเบื้องหน้าดังปึง

ขูชิงมิกล้าประมาทเดินเลื้อย นางสำรวจสภาพแวดล้อมโดยรอบ อย่างละเอียด รู้สึกว่าก้อนอิฐใต้โคมไฟดวงที่สองหลุนุ่มเข้าไปเล็กน้อย ที่มุมหนึ่ง รู้ตัวต้องมีกลไกพิศวงแน่ นางออกแรงกระโดดไปด้านหน้า เตรียมยื่นมือสำรวจกลไกตรงนั้น

ขณะยื่นมือจะแตะกลไกนี้ คาดไม่ถึงว่ากลไกอีกอันหนึ่งกลับ ทำงานแล้ว ใบมีดบินแฉกรูปอักษรสี่* สองเล่มหมุนขัดมาบริเวณ ข้างลำตัวขูชิง! นางเกร็งลมปราณอย่างเด็ดเดี่ยว เขม่วหน้าท้องพร้อม ถีบตัวลอยขึ้น ขณะเดียวกันมือขวาก็คว้าจับอิฐกลไกเอาไว้แล้วออกแรง ดึงจากกลางอากาศ ลूमเสียงโศกของกลไกดังกึกๆ แกร๊กๆ ประตูลับ ทางขวาของเฉลียงทางเดินเปิดออกแล้ว ใบมีดบินแฉกสองเล่มนั้น ก็พุ่งผ่านเบื้องหน้าท้องขูชิง เจียดผ่านชายเสื้อไปเกือบกระทบกระดูก ร่างกาย

นางเข้าสู่ประตูลับที่เพิ่งเปิดออก รอบห้องนั้นมีดสนิท มีเพียงแท่น สูงทองอร่ามแท่นหนึ่งอยู่ไม่ไกล เทียนสลักดอกไม้เล็กๆ หลายเล่ม โดยรอบสะท้อนแท่นสูงจนดูหรรษาแยงตา บนแท่นสูงมีป้ายทองเหลือง แผ่นหนึ่ง บนแผ่นป้ายสลักอักษรแบบสี่** คำว่า 'ชื่อ' ตัวหนึ่ง เป็น ป้ายคำสั่งผ่านด่านของฐานฝึกยุทธ์ เห็นได้ชัดว่าหากครอบครอง

* อักษร 'สี่ (+)' แปลว่าสิบ มีลักษณะเหมือนรูปกากบาท

** สี่ขู เป็นรูปแบบอักษรที่ประยุกต์มาจากอักษรจ้วน (อักษรภาพ) นับเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลง จากอักษรภาพมาสู่อักษรสัญลักษณ์ มีโครงสร้างเป็นสี่เหลี่ยมแบนกว้างมากกว่าสูง เส้นหนาแต่น้ำหนัก ไม่สม่ำเสมอ แต่ละเส้นเขียนแยกชุดไม่เชื่อมต่อ จุดหักชัดเจน เส้นโค้งมีน้อย

ป้ายนั้นได้ก็เท่ากับผ่านด่านนี้แล้ว

ป้ายคำสั่งอยู่เพียงตรงหน้า แต่หญิงมิกล่าประมาทเลินเล่อ แท่นทองอันหรูหราแยงตานี้เปี่ยมด้วยความยั่วยวนและต้องมิกไล่หลายชั้นเป็นแน่ หญิงสำรวจโดยรอบแล้วเคลื่อนย้ายฝ่าเท้าเบาๆ รวบรวมสมาธิไล่หาเกลไก

ทันใดนั้นในห้องลับพลันปรากฏหมอกควันสีทองเส้นหนึ่ง ผนังฝั่งตรงข้ามของหญิงพลันหมุนเคลื่อน นางชักดาบท่องราตรีในแขนเสื้อ ออกตามสัญญาณ ประกายขาวเย็นสายหนึ่งสาดออกมาในห้องลับ ด้านหลังผนังกลไกที่แท้คือกระจกสำริดสูงเท่าคนบานหนึ่ง ประกายดาบของท่องราตรีที่สะท้อนกลับมาจากในกระจกเสียดแทงดวงตาอย่างยิ่ง

นางมิกล่าประมาท สายตาจับจ้องมองดูสถานการณ์รอบด้าน แต่ขณะที่มองเห็นตัวเองในกระจกสำริด ขนบนร่างพลันลุกชันขึ้นมา... หน้าตาอำมหิตของคนชุดดำในกระจก ดาบที่เปล่งประกายหนาวยะเยือก ในมือ...เหมือนกันกับมือสังหารชุดดำที่สังหารมารดาผู้นั้น!

ประกายแสงสีขาวแวบผ่าน มารดาล้มลงบนพื้นโลหิตสดกระเซ็น ใส่บนหน้าต่าง...ภาพนี้พลันปรากฏในหัวสมอง หญิงเจ็บปวดศีรษะวูบหนึ่ง เบื้องหน้าฟ้าดินหมุนคว้าง มือเท้าอ่อนแรง นางกัดฟันใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดไผ่พุ่งขึ้น ยกดาบขึ้นฟันใส่กระจกสำริด

ท่องราตรีเฉียบคมไร้เทียบเทียมถึงขั้นเป่าเส้นผมใส่เส้นผมก็ขาดได้ หญิงใช้เรี่ยวแรงจากทั้งร่างออกดาบ กระจกสำริดแตกร้าวจากตรงกลาง ในห้องลับบังเกิดเสียงดังสนั่น ผนังเองก็สั่นสะเทือนตามเงาในกระจกสำริดที่มีรอยร้าวดูเหมือนเป็นผู้พิพากษาหน้าผีคนหนึ่งยืนอยู่ตรงข้ามหญิง เสียงร้องตะโกนฉีกหัวใจระชากปลดตั้งขึ้น 'ท่องราตรี' ในมือตกลงสู่พื้น หญิงกุมศีรษะร้องไห้คร่ำครวญ ล้มลงบนพื้นชักเกร็ง

อย่างเจ็บปวด

(4)

หญิงที่ถูกฝ่ามือคู่หนึ่งโอบไหล่เอาไว้ล้มตาคืนที่ละน้อย นางมองเห็นประกายน้ำตาอันอ่อนโยนของลู่อี๋ สีหน้าของเขาราวกับหัวใจพังทลาย

ลู่อี๋อวยบกายอยู่บนพื้น แขนของเขาโอบไหล่ของหญิงเอาไว้และกล่าวเบาๆ "ไม่เป็นไรแล้ว ไม่เป็นไรแล้ว..."

ความจริงลู่อี๋ไม่เคยวางใจให้หญิงรุดหน้ามาฝึกฝนทักษะกลไกโดยลำพัง เขารู้ดีว่าหญิงไม่เชี่ยวชาญทักษะกลไก โดยเฉพาะห้องกลไก 'ชื่อ' ที่จะใช้กำยานดอกกล้าโพง ทำให้ผู้คนเห็นภาพหลอนได้ง่ายดายยิ่งนัก หญิงหวงระลึกถึงความทรงจำที่เจ็บปวดที่สุดเมื่ออยู่ภายใต้ฤทธิ์ของกำยานนี้

ฉะนั้นเขาจึงตามมา มาถึงก็เห็นหญิงเข้าห้องลับแล้ว ตนเองจึงดูสถานการณ์อยู่ด้านนอกกับชิงอวี่ เมื่อมองเห็นหญิงเหม่อลอยอยู่หน้ากระจกแล้วลู่อี๋ก็รู้แล้วว่าทำไมดีแน่ จึงรีบให้ชิงอวี่ยกเลิกกลไกชุ่มใจเมตี้ ส่วนตนเองเข้าไปในห้องลับจากประตูข้าง แต่คิดไม่ถึงว่าหญิงจะตอบสนองต่อฤทธิ์ของกำยานดอกกล้าโพงรุนแรงเช่นนั้น

"อิงเออร์ ไม่ต้องกลัว อิงเออร์ เจ้าใจเย็นสักหน่อย" ลู่อี๋ปลอบใจหญิงพลางกอดไหล่ที่สั่นระริกของนางเอาไว้แนบแน่น เขานึกถึงตอนที่หญิงเพิ่งมาเข้ากับองค์กรลับ นางดูอ่อนแอและขาดกลัวเหมือนนกน้อยที่ตกจากรวงรังอันอบอุ่น...

หญิงน้ำตาอาบสองแก้ม มองดูลู่อี๋อย่างไร้ที่พึ่ง ในลำคอที่ล้าลึกเปล่งลุ่มเสียงหนักๆ ออกมา "ศิษย์พี่..."

ลู่อือเช็ดน้ำตาบนหน้าของนางอย่างเอ็นดู เขายักหน้าพลง
ปลอบโยน "อิงเออร์ ไม่ต้องกลัว..."

หลังให้นางได้พักครู่หนึ่ง ลู่อือกก็วิ่งชูอิงที่สีหน้าขาวซีดเดินออกมา
จากในห้องลับ ชูอิงเหมือนสูญเสียดวงวิญญาณไปไม่มีเรี่ยวแรงลัคนิด
จึงอวีที่รอคอยพวกเขาอยู่นอกประตูเองก็สีหน้าร้อนวน เขาคิดไม่ถึงว่า
ชูอิงที่ยามปกติเหี้ยมหาญเกินคน แยกเย็นดุจหิมะน้ำแข็งกลับร้องไห้
อยู่ในห้องลับ เขาเข้าไปพยุแชนของชูอิงอย่างทำตัวไม่ถูก ถามด้วย
ความห่วงใย "ศิษย์พี่หญิง ท่านไม่เป็นไรกระมัง"

ชูอิงส่ายหน้าอย่างอ่อนล้า ริมฝีปากซีดเซียว หน้าไร้สีเลือด
"ไม่เป็นไร ให้นางกลับไปพักผ่อนสักหน่อยเถิด" ลู่อือตอบแทน
ชูอิง

ขณะที่คนทั้งสองกำลังจะจากไป จิงอวีก็ยกมือเกาศีรษะอ้าปาก
อย่างเก้อเขิน จากนั้นหุบลงอีก ลักษณะคล้ายใคร่กล่าวอะไรแต่หยุดไว้

ลู่อือมองเห็นลักษณะนี้ของเขาจึงถาม "มีเรื่องอันใด"

"เมื่อครู่หลังท่านเข้าห้องลับ อวินเหนียงมาหา ข้าคิดว่า...
อีกไม่นาน นางก็คงเรียกตัวศิษย์พี่หญิง..."

ลู่อือขมวดคิ้ว "ในเมื่อเห็นหมดแล้วก็จนปัญญา" กล่าวจบก็พยุ
ชูอิงเดินไปด้านนอก ทั้งจิงอวียืนอยู่ที่เดิม มองเงาหลังของพวกเขา
ทั้งสอง เกาหลังศีรษะที่ผมเผ้าเหมือนวัชพืชขึ้นรก

‘องค์กรรักษาสี’ เหล่ายอดฝีมือผู้ขึ้นตรงต่อองค์จักรพรรดิ
ไม่ว่าช่วงชิง แทรกซึม หรือลอบเร้นสังหาร
เมื่อย้ายคำสั่งปรากฏ การกิจล้วนต้องลุล่วง!

ไม่มีข้อยกเว้นสำหรับความผิดพลาด
ในฐานะยอดฝีมือแห่งองค์กรรักษาสี ซูอิงตระหนักเรื่องนี้ดี
ทางจึงไปอาจบอกใครว่าครั้งหนึ่งในการทิ้งขาล้างสกลดาบ
ตนได้ปล่อยเด็กชายคนหนึ่งไปด้วยความสงสารเวทนา
ไหนเลยจะรู้ หลายปีผ่านไป เด็กคนนั้นกลับมาเข้าร่วมองค์กรรักษาสี
ด้วยหมายสืบทอดผู้รับการสังหาร และล้างแค้นให้วงศ์สกุล!
ซูอิงไม่ต้องการให้เขาตกอยู่ในวังวนความแค้น แต่นางจะห้ามเขาได้หรือ

ใบเมือนางก็ป็นเช่นเขา... มีชีวิตอยู่เพื่อแก้แค้น
ในฐานะผู้รอดชีวิตเพียงหนึ่งเดียวจากการถูกบุกสังหารล้างสกุล!